

3.3.70 191/69

In the Supreme Court of South Africa In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(Appellate DIVISION).
(AFDELING).

APPEAL IN CRIMINAL CASE.
APPEL IN STRAFSAAK.

1. BANUR INVESTMENTS (PTY) LTD. & 2. RAFFIC ATTISH
Appellant.

versus/teen

THE STATE

Respondent.

Israel Sakslein
Appellant's Attorney & Senior Respondent's Attorney p. G. (pro tempore)
Prokureur van Appellant Prokureur van Respondent

Appellant's Advocate Respondent's Advocate
Advokaat van Appellant Advokaat van Respondent

Set down for hearing on 11-5-70
Op die rol geplaas vir verhoor op

(T.P.D.)

3.4.9
Rumfolt A.R. apply along, follow
multifaceted infra.

REGISTRAR, APPEAL COURT,
GRIFFIER, APPELHOOF,
BLOEMFONTEIN,
29-5-1970

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA

(APPELAFDELING)

In die saak tussen:

1. BANUR INVESTMENTS (PTY.) LTD. Eerste Appellant.
2. RAFIC ATTIEH Tweede Appellant.

en

D I E S T A A T Respondent.

CORAM: RUMPF, BOTHA, A.RR. et RABIE, Wnd. A.R.

VERHOOR: 11.5.1970. GELEWER: 29.5.1970.

U I T S P R A A K

RUMPF, A.R. :

Eerste appellant, n maatskappy wat handel dryf onder n groothandel-dranklisensie en tweede appellant, n direkteur van eerste appellant, het tesame met n werknemer van eerste appellant op n aantal klagte verskyn voor n landdros van Johannesburg. Die twee appellante is o.a. skuldig bevind aan 21 klagte wat betrekking het op fakture wat op 6 Junie 1968, 7 Junie 1968 en 11 Julie 1968 vervals sou gewees het en aan 2 klagte wat betrekking het op die uitgifte of gebruik van

hierdie/.....

hierdie vervalste fakture op 8 Junie 1968 en 14 Julie 1968.

Op die klagstaat verskyn hierdie klagte as klagte no. 1 tot 20, 22, 23 en 24. Wat die eerste appellant betref, is vir doeleindes van vonnis die skuldigbevindings op die genoemde klagte saamgereken met die skuldigbevindings op sekere ander klagte, en 'n boete van R100 is opgelê op tweede appellant as direkteur van eerste appellant. Wat tweede appellant betref, is die skuldigbevindings op die genoemde klagte saamgereken en na bewys van sekere vorige veroordelings is gevangenisstraf van 6 maande opgelê, opgeskort op sekere voorwaardes. Die appellante het in hoër beroep gegaan na die Transvaalse Provinsiale Afdeling, maar die appèl is afgewys en die vonnisse is bekragtig (kyk 1969 (4) S.A. 340). Met verlof van die Hof a quo verskyn die appellante nou in hierdie Hof, en die enigste vraag wat hier (en ook in die Hof a quo) beredeneer is, is of 'n skuldigbevinding aan vervalsing en uitgifte van 'n geskrif regtens in orde is.

Ten opsigte van elkeen van klagte no. 1 tot 20

en 22 is die appellante soos volg aangekla: „..... the said accused, the one, the other or all of them, did wrongfully,

unlawfully/.....

unlawfully, falsely with intent to defraud and to the prejudice of the South African Police and/or the State forge an instrument in writing to wit, an invoice as described in section 135 of the Liquor Act 1928 (Act 30 of 1928)" Ten opsigte van klagte 23 en 24 is die appellante soos volg aangekla: ".... the said accused, the one, the other or all of them well knowing the instruments mentioned in Counts (en dan volg die nommers van die klagte) to be forged did wrongfully, unlawfully, falsely, with intent to defraud and to the prejudice of the South African Police and /or the State utter and put off the said instruments to"(hier volg sekere name).

Dit is duidelik dat in die eerste geval die klagte die vervalsing van n geskrif behels en, in die tweede geval, die uitgifte van n vervalste geskrif.

Subartikel (1) van art. 135 van Wet No. 30 van 1928 waarna in die ^{klagstate} klagte verwys word, lees soos volg:

"(1) Niemand mag hetsy self of deur n bediende of agent--

- (a) enige sterke drank uit n voertuig of houer vere-
strek, uitgee of aflewer, of iemand anders
beweeg om dit te doen, tensy, voor die versending
van die drank, dit bestel geword is, en die
hoeveelheid, soort en prys daarvan, met die naam
en adres van die persoon aan wie dit gelever moet

word, ingeskrywe is in n afleweringsboek of faktuur wat die persoon, wat die drank aflewer, moet saamdra, en in n dagboek wat gehou moet word in die gebou waaruit die drank gestuur word; of

- (b) terwyl n voertuig of houer gebruik word om sterke drank uit te gee of af te lewer, enige sodanige drank daarin vervoer wat nie ingeskrywe is in daardie afleweringsboek of faktuur en dagboek; of
- (c) enige sterke drank uitgee of aflewer aan n adres wat nie vermeld staan in daardie afleweringsboek of faktuur en dagboek; of
- (d) aan n lid van die polisiemag die besigtiging van so n voertuig of houer of so n afleweringsboek of faktuur ontseg."

Namens die appellante is erken dat al die betrokke fakture n valse inhoud gehad het. Sommige adresse was fiktief en in die geval van bestaande adresse was die beweerde ontvangers onbekend aan die bewoners.

Dit is welbekend dat vervalsing van n geskrif een van die crimina falsi in die Romeinse reg was. By die ou skrywers van die Romeins-Hollandse reg was daar geen bewuste poging tot omskrywing van hierdie bepaalde spesies van die falsumgroep misdade nie, waarvan Matthaeus, (De Criminibus

48.7.1.1.) sê „Species falsi infinitae sunt“. Soos in die Romeinse reg, word ook deur die skrywers meesal net voorbeelde genoem van wat in ons reg as vervalsing beskou kan word (kyk bv. De Wet en Swanepoel, Suid-Afrikaanse Strafreë, tweede uitgawe, bl. 504 e.v.). Dit skyn ook duidelik te wees dat nie elke geskrif wat vervals is as grond vir 'n bevinding van vervalsing kan dien nie. In die Suid-Afrikaanse Strafreë, supra, bl. 505, word met verwysing na die Romeinse reg en Voet o.a. gesê: „Die skriftelike stukke waarvan die vervalsing met straf bedreig word, is dus skriftelike stukke wat regshandelinge beliggaam of dien as bewyskrachtige relase van regshandelinge; of skriftelike stukke wat amptelik opgestel word.“ En verder: „Dit is dus nie die vervalsing van elke geskrif, van welke aard ook al, wat met straf bedreig is nie, maar slegs die vervalsing van sekere soorte geskrifte. As mens die geskrifte waarvan die vervalsing deur straf bedreig word, behoorlik beperk, dan sal dit nie nodig wees om die trefwydte van die strafreg op hierdie gebied te probeer beperk deur die onsekere formule

van/.....

van potential prejudice nie." In ons regspraak is inderdaad die vereiste van potensiële benadeling te vinde. In elk geval is dit duidelik - die kritiek op die regspraak daar gelate - dat in hierdie saak die betrokke fakture geskifte is waarvan die vervalsing met straf bedreig word.

Wat die aard van die vervalsing van dokumente betref, toon n oorsig van die gerapporteerde sake in ons reg, waarin daar aan vervalsing van dokumente skuldig bevind is, die volgende:

1. Gevalle waar n ander se geskrif gewysig word: (a) wysiging - deur n aktesklerk - van bedrae op verband - en transport-aktes: Rex v. Pepler, 1927 O.P.D. 197; (b) wysiging van verskillende soorte kwitansies: Rex v. De Beer, 1940 T.P.D.

268, Rex v. Adams, 1946 C.P.D. 288, Rex v. McClean, 1918 T.P.D.

94, Rex v. Steyn, 1927 O.P.D. 172 en Rex v. Vilakazi, 1933

T.P.D. 198, was ook gevalle waar kwitansies vervals is, maar omdat nadeel nie bewys is nie, is die skuldigbevindings op appèl tersyde gestel; (c) wysiging van n staat wat toon hoeveel ure arbeiders gewerk het (die naam van die opsteller van die staat was ook vervals): Rex v. Lin Yunn Chen, 1908 T.S. 634;

(d) wysiging - deur n byvoeging te maak - van n ander se bestelling van sterk drank om die beskuldigde in staat te stel om vir homself ook iets te kry: R. v. Muller, 1953 (2) S.A. 146 (T). In hierdie saak is die beskuldigde op appèl ontslaan, maar die hof het gesê dat die posisie anders sou gewees het as die klagstaat beweer het dat daar nadeel vir iemand anders was as wat wel beweer is.

2. Gevalle waar die beskuldigde n ander se naam op n dokument vervals - en aldus voorgee dat die betrokke verklaring daardie ander persoon se verklaring is. (Dit kan gebeur dat die beskuldigde net die naam vervals, ^{of} ~~maar ook~~ dat hy die hele verklaring opstel en dan die ander se naam daarby teken); (a) vervalsing

van/.....

van die naam van die trekker van n tjek: Rex v. Reynolds,
1924 T.P.D. 607, Rex v. Heymans, 1927 A.D. 35, Rex v. Reynolds,
1933 W.L.D. 1. (In laasgenoemde saak was die beskuldigde mede-
pligtige na die daad: hy het die tjek gebruik toe hy geweet
het dat dit vervals was), Timol and Another v. Regina, 1959 (1)
P.H., W. 47 (N), (b) vervalsing van die naam van die nemer
van n tjek: Queen v. Fitzgerald, 15 S.C. 241: in hierdie saak
het die beskuldigde op appèl geslaag omdat geen opset om te
bedrieg bewys was nie, (c) vervalsing van die naam van die
maker van n promesse: Rex v. Seedot, 1916 T.P.D. 431, (d) ver-
valsing van die naam van n ander op n volmag om transport te
passeer: Queen v. Wilson, 2 Buch. A.C.1, (e) vervalsing van
passe vir Bantoes: Rex v. Jolosa, 1903 T.S. 694, (f) verval-
sing van n dokument - in naam van ²ander man - om Bantoes in
staat te stel om drank te koop: R. v. De Vos, 13 E.D.C. 145,
Rex v. January, 1903 O.P.D. 15, Rex v. Japie Present, 1916 O.P.D.
101, (g) vervalsing van ²ander se naam by n aansoek tot die
militêre owerheid om ná die voorgeskrewe ure buitenshuis te
wees: R. v. Slater and Base, 18 S.C. 253, (h) vervalsing van
n ander se naam op sertifikate betreffende onderwyskwalifikasies:

Rex/.....

Rex v. Macatlane, 1927 T.P.D. 708. (i) vervalsing van getuig-

skrifte: Rex v. Motete, 1943 O.P.D. 55, Rex v. Lebollo, 1954

(2) S.A. 657 (0). In hierdie gevalle was die getuigskrifte

beweerde afskrifte van „oorspronklikes" wat nie bestaan het nie.

Daar is verskeie gevalle van vervalste getuigskrifte, waar egter

op appèl bevind is dat die skuldigbevindings tersyde gestel

moes word omdat daar nie nadeel beweer of bewys was nie, bv.:

Rex v. Dhlamni, 1943 T.P.D. 20, Rex v. Letsoela, 1942 O.P.D. 99,

(j) vervalsing van n brief waarin die geadresseerde - n polisie-

man - van wangedrag beskuldig word: Rex v. Armstrong, 1917

T.P.D. 145.

Teenoor hierdie sake kan as voorbeeld twee sake

genoem word waarin beslis is dat die opstel van n valse ver-

klaring, sonder meer, nie as die misdaad van vervalsing van n

geskrif beskou kan word nie: Karsen v. The State, 1961 (2)

P.H., H. 176 en S. v. Dreyer, 1967 (4) S.A. 614 (O.K.A.). In

laasgenoemde saak is o.a. gesê: „The essence of ^{forgery} ~~forging~~ seems

to me to be that the forged document is in some way an imitation

of a genuine document and not merely a document which contains

a false statement; it is a counterfeit or spurious representation of a ^{document,} genuine or it may suppose the existence of a genuine document of which the forgery is in some way a false representation." Cf. Burrows, Words and Phrases, Vol. 2, s.v. "forgery".

Ons regspraak toon m.i. dat gesê kan word dat daar vervalsing van n geskrif plaasvind wanneer die inhoud daarvan verander word sodat dit nie meer die oorspronklike inhoud weergee nie, of wanneer dit, in stryd met die werklikheid, voorgee dat dit deur of namens n bepaalde persoon opgestel is.

Wanneer n meedeling in n geskrif gedoen word wat van die begin af onwaar is, m.a.w. waarvan hy, wat die meedeling doen, weet of begryp dat die meedeling nie met die werklikheid strook nie, word in die Nederlandse reg gepraat van intellektuele valsheid (of bedrog). Wanneer n geskrif wat oorspronklik eg was, verander word sodat dit n geskrif word wat iets anders weergee as wat dit oorspronklik gedoen het, en wanneer daar n geskrif opgestel word wat lyk op die egte maar nie die egte is nie, word dit materiële valsheid genoem

(Van/.....)

(Van Bemmelen en Van Hattum, Hand- en Leerboek van het Nederlandse Strafrecht, Band II, bl. 404). Laasgenoemde, nl.

materiële vervalsing, stem ooreen met wat in ons reg onder vervalsing van n geskrif verstaan word. Ook in die Duitse Reg word daar n skerp verskil getrek tussen vervalsing in engere sin en vervalsing in ruime sin. Metzger, Strafrecht, band II, bl. 209 druk hom hieromtrent soos volg uit:

„Unecht" oder „verfälscht" ist eine Erklärung, wenn sie nicht von der Person (oder in etwas erweiterter Form: von ihr nicht unter den ursprünglichen Erklärungsumständen) herrührt, von der sie hersurführen vorgibt; wenn sie dies tut, ist die Erklärung „echt", ganz unabhängig von der Wahrheit oder Unwahrheit ihres Inhalts. „Unwahr" dagegen ist eine Erklärung dann, wenn ihr Inhalt nicht der Wahrheit entspricht. Im ersten Fall sprechen wir von Fälschung i.e.S., im zweiten von Fälschung i.w.S."

Die benadering in die Engelse reg word deur

Kenny, Outlines of Criminal Law, 18de uitgawe, bl. 374, soos

volg weergegee:

„A writing is not a forgery when it merely contains statements which are false, but only when it falsely purports to be itself that which it is not. Thus in Re Windsor it was declared:

'Forgery/.....

,Forgery is the false making of an instrument purporting to be that which it is not, it is not the making of an instrument which purports to be what it really is, but which contains false statements. Telling a lie does not become a forgery because it is reduced into writing.' The simplest and the most effective phrase by which to express this rule is to state that for the purposes of the law of forgery the writing must tell a lie about itself. Hence a conveyance which contains false recitals or states incorrectly the price paid is not thereby 'false'. And a letter or telegram sent to a newspaper containing false news is not a forged document; although it would be if it were sent falsely in the name of one (e.g. the official reporter) who did not send or authorize the sending of it, for in such a case it would purport to be his message, which it is not."

In die onderhawige geval het die Hof a quo o.a. verwys na die gebruiklike prosedure wat sou plaasvind wanneer drank bestel word en tot die konklusie gekom dat die fakture vervalste stukke is omdat - in kort gestel - die persoon wat die fakture opgestel het deur die fakture voorgegee het dat hy gemagtig was deur die kopers van die drank, wat nie bestaan het nie, om die fakture op te stel.

Hierdie benadering is m.i. nie korrek nie. Die opstel van n faktuur kragtens art. 135 van die Drankwet geskied nie in opdrag van n persoon wat die drank koop nie. Weliswaar is die aflewering alleen wettig moontlik indien die soort en prys van die drank en die naam en adres van die persoon aan wie die drank gelever word in n faktuur of afleveringsboek ingeskryf word, maar hierdie inskrywing vind plaas uit hoofde van art. 135 van die Drankwet en nie uit hoofde van n opdrag, uitdruklik of stilswyend, van n koper nie, hetsy hy self die ontvanger van die drank is of nie. Uit art. 135 van die Drankwet blyk dit m.i. nie dat die koper noodwendig die persoon hoef te wees wat die drank bestel nie, en dit blyk ook nie dat die koper of die besteller enige gesag het nie in verband met die verpligting wat op die versender rus om die betrokke besonderhede op die faktuur of afleveringsboek weer te gee.

Dit kan m.i. dus nie gesê word nie dat die valse fakture weergee dat hulle in opdrag van kopers van die drank opgestel is nie.

Namens die Staat is, in die alternatief, aangevoer dat in hierdie saak n skuldigbevinding aan bedrog regtens

moontlik is uit hoofde van die bewoording van art. 204 van die Strafkode. Hierdie artikel volg op n reeks artikels wat handel oor moontlike uitsprake op bepaalde klagte, en lui soos volg:

„Indien in enige ander geval nie tevore hierin vermeld nie, die pleging van die misdryf wat die beskuldigde ten laste gelê word soos in die wetsbepaling wat die misdryf skep, omskryf word, of soos in die aanklag uiteengesit word, die pleging van n ander misdryf insluit, kan die beskuldigde aan n misdryf aldus ingesluit wat bewys word, skuldig bevind word, alhoewel die hele misdryf wat ten laste gelê word, nie bewys word nie.”

Die artikel handel oor die pleging van n misdryf, in die klagstaat uiteengesit, en die pleging van n ander misdryf, wat nie die hele misdryf is wat in die klagstaat uiteengesit word nie. Al sou daar ook vanweë die onderskeie bewerings in die klagstate gemaak, iets kon skuil in die argument wat namens die Staat aangevoer is, veral miskien ten opsigte van die

— klagte wat die uitgifte van die beweerde vervalste fakture betref, skyn in die onderhawige geval die vraagstuk van benadeling van die appellante n oorweging te wees wat nie deur hierdie Hof veronagsaam kan word nie. Die tweede appellant het nie

getuienis afgelê nie. Omdat bevind word dat die fakture nie vervals is nie, was daar geen verpligting op die verdediging om die klagte van vervalsing met getuienis te weerlê nie. Die klagte van uitgifte van die vervalste fakture het betrekking op 'n verdere stap deur appellante gedoen ten opsigte van dieselfde fakture, en hoewel die klagstate 'n afsonderlike misdryf aantoon, het die saamvoeging van die klagte van vervalsing van fakture en uitgifte van die vervalste fakture m.i. die gevolg dat ook op die klagte van uitgifte dit nie nodig geag kon word om die klagte met getuienis te weerlê nie. Per slot van rekening het mens hier in beide soort klagte te doen met die beweerde vervalsing en uitgifte van dieselfde fakture en die moontlikheid van ernstige benadeling van die appellante deur 'n skuldigbevinding aan bedrog op hierdie stadium kan nie uitgesluit word nie.

In die omstandighede moet die appêl slaag.

Die skuldigbevinding van die appellante op klagte 1 tot 20 en klagte 22, 23 en 24, en die vonnisse opgelê ten opsigte van hierdie klagte, word tersyde gestel. Wat die eerste appellant

betref/.....

betref, is die straf van n boete van n R100 opgelê nadat die skuldigbevindings op klagte 1 tot 20 en 22 saamgereken is met klagte 23 en 24 en sekere ander klagte. Die vonnis was uiters lig en die vonnis van n boete van n R100 bly staan op die oorblywende skuldigbevindings, wat ook vir doeleindes van straf saamgereken word.

RUMPF, A.R.

BOTHA, A.R.	}	Stem saam.
RABIE, Wnd. A.R.		